

UZASADNIENIE

D. M. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 06.02.2014r. o godzinie 10:40:41 w miejscowości B., ul. (...)/ ul. (...) (dr. woj. 708) kierując pojazdem o nr rej. (...) jadąc z prędkością 74 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 24 km/h w obszarze zabudowanym przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h.

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

II. w dniu 06.02.2014 r. o godzinie 10:40:41 w miejscowości B., kierował pojazdem o nr rej. (...) RU nie korzystając z pasów bezpieczeństwa podczas jazdy

tj. za wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. (...) niekorzystanie z pasów bezpieczeństwa.

Wyrokiem z dnia 8 października 2015 roku Sąd Rejonowy w Brzezinach:

1. D. M. uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów stanowiących wykroczenia z art. 92a kw i art. 97 kw w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. (...) i za czyny te na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 9§2 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 250 złotych;

2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku obrońca obwinionego D. M.. Zaskarżył on wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił on:

1. obrazę przepisów postępowania i mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, a polegający na ustaleniu, że obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość w dniu 6 lutego 2014r. o godz. 10.40 w B. ul. (...)/N. drwoj708) kierując pojazdem i nr rej. (...) jadąc z prędkością 74 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 24 km/h ww obszarze zabudowanym przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h oraz iż nie korzystał w tym czasie z pasów bezpieczeństwa podczas jazdy, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, iż obwiniony w tym czasie był w innych miejscach w innym Województwie, a mianowicie pracował tego dnia poszczególnych miastach i miejscach Województwa (...), nie było to jedno miasto a kilka oddalonych od siebie o kilkadziesiąt kilometrów, a obwiniony tam nie tylko dojeżdżał i wracał, ale pracował dowożąc towar i negocjując warunki współpracy, zamówienia, a wobec tego nie było możliwym (uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego), aby mógł zrealizować to w tym samym dniu, kiedy rzekomo o godz. 10.40 był w B. , a nadto jeździł innym samochodem, a przede wszystkim analiza zdjęcia i instrukcji przyrządu pomiarowego wskazuje, iż zdjęcie i zapis pomiaru z uwagi na położony na przeciwko budynek są wadliwe (na zdjęciu widać nawet odbicie znaku, którego w tym miejscu nie ma) i przyrząd wskazywać w takiej sytuacji umiejscowienia na przeciwko budynku wyższą prędkość, aniżeli prędkość rzeczywista, a takie pomiar i zdjęcie nie ma waloru dowodowego w sprawie o przekroczenie prędkości, biorąc pod uwagę powyższe nie mają znaczenia - choćby ze względu na brak specjalistycznej technicznej wiedzy w tym zakresie - zeznania świadka M. P.;

2. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę prawa procesowego, mianowicie art. 7 kpk i art. 8 kpow, poprzez zastąpienie zasady swobodnej oceny dowodów dowolną oceną dowodu z zeznań M. P. poprzez przyjęcie, że zdjęcie i pomiar, w oparciu o które orzekł Sąd, są wykonane prawidłowo, w sytuacji gdy przeczą temu informacje zawarte w instrukcji użytkowania urządzenia pomiarowego, a świadek nie miał specjalistycznej wiedzy w tym zakresie, a więc oceniając ten dowód z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego należy dojść do wniosku, że pomiar ten nie został wykonany prawidłowo a prędkość wskazana pomiarem była zawyżona w

stosunku do rzeczywistości, a nadto pominięcie istotnych okoliczności wynikających z dokumentów, iż obwiniony w tym czasie mógł zrealizować obowiązki pracownicze w poszczególnych miastach W. (...) w tym samym dniu, kiedy rzekomo o godz. 10.40 był w B., oraz błędnie z zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego nie danie wiary zeznaniom obwinionego i świadka R. M.;

3. naruszenie zasady domniemania niewinności i in dubio pro reo (art. 5 KPK w zw. z art. 8 KPW)

W konkluzji apelacji obrońca obwinionego D. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzuconych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja okazała się zasadna w tym sensie, że zainicjowała kontrolę odwoławczą wydanego w sprawie rozstrzygnięcia i skutkowała jego uchyceniem i umorzeniem prowadzonego przeciwko obwinionemu postępowania.

Niezależnie jednakże od przyczyny powodującej konieczność umorzenia postępowania stwierdzić należy, iż zasadny pozostaje zarzut obrońcy, iż zebrany materiał dowodowy przynajmniej na obecnym etapie postępowania nie jest wystarczający dla dokonania ustaleń jakie poczynił sąd rejonowy. Nie można bowiem odmówić częściowej słuszności zarzutowi obrońcy dotyczącemu wątpliwości co do prawidłowości dokonanego pomiaru prędkości dokonanego urządzeniem F..

Instrukcja obsługi owego urządzenia załączona do akt sprawy wskazuje sytuacje, w których następuje odbicie wiązki promieniowania, mogąc zniekształcać uzyskany wynik pomiaru prędkości. Dotyczy to min. sytuacji odbicia wiązki od obiektów stacjonarnych. Instrukcja wyjaśnia, że chodzi o stałe obiekty znajdujące się przy drodze takich jak min. duże tablice drogowskazowe i budynki. Mogą one powodować efekt odbicia wiązki i wskazanie prędkości, która równa się podwójnej prędkości pojazdu (k. 114 – 115).

Załączona instrukcja nie precyzuje odległości w jakiej owe obiekty winny się znajdować od pojazdu tak, by prawidłowość pomiaru mogła zostać zakłócona.

W przypadku będącym przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, daleko idące wątpliwości w omawianym względzie nasuwa załączone do akt dokumentujące dokonanie pomiaru zdjęcie. Otóż uwidoczniony jest na nim budynek znajdujący się w pobliżu miejsca, na które ustawione było urządzenie rejestrujące. Trudno wprawdzie określić precyzyjnie odległość od miejsca pomiaru do budynku, jednakże gołym okiem widoczne jest, że była ona bliska (kilka – kilkanaście metrów). Istotniejszym pozostaje jednak, iż na zdjęciu jest uwidoczniony efekt odbicia znaku drogowego. Wyraźnie żółty znak drogowy posiada na zdjęciu widmo.

Tak więc całkowicie uprawnione jest zatem stwierdzenie, że odbicie wiązki nie tylko było prawdopodobne ale wręcz, że nastąpiło.

Niewiadomym pozostaje, czy zjawisko to miało wpływ i jaki, na wynik pomiaru prędkości. Tym bardziej, że pomiar dokonywany był w pobliżu budynku z przeszklonymi oknami. Zeznania świadka M. P. są ogólnikowe i w istocie niczego w omawianym kontekście do sprawy nie wnoszą. Poza arbitralnym stwierdzeniem, że „nie ma mowy o podwójnym odbiciu”, zawierają wewnętrzną sprzeczność, bowiem świadek wcześniej zeznał, że znaki drogowe mogą mieć wpływ na wynik bo odbijają.

Bez zasięgnięcia najmniej wiadomości specjalnych lub co najmniej stosownego odniesienia się do efektu na zdjęciu producenta urządzenia, nie można ocenić wiarygodności zarejestrowanego obrazu.

Z tych względów należało w świetle zarzutu apelacji obrońcy uznać, że sprawa nie dojrzała do merytorycznego rozstrzygnięcia.

Niezależnie jednakże od powyższego okoliczności, które zaistniały już po wydaniu zaskarżonego wyroku, zdeterminowały wynik postępowania odwoławczego.

Obwinionemu zarzucono popełnienie dwóch wykroczeń w dniu 6 lutego 2014 r. W myśl art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, zaś jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Upływ okresu karalności wykroczenia, przewidzianego w art. 45 § 1 k.w. stanowi negatywną przesłankę dalszego prowadzenia postępowania po myśli art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.

Bieg przedawnienia zarzuconych obwinionemu czynów zabronionych rozpoczął się z dniem 6 lutego 2014 r. roku, przy czym, wobec wszczęcia postępowania w okresie roku, termin ten uległ przedłużeniu do 2 lat. Bieg przedawnienia w stosunku do obydwu tych czynów upłynął zatem z końcem dnia 6 lutego 2016 r.

W ocenie Sądu Okręgowego brak było w tej konkretnej sytuacji oczywistych przesłanek uniewinnienia obwinionego.

Dla możliwości dokonania samodzielnych ustaleń w instancji odwoławczej w sposób postulowany przez skarżącego i wydania wyroku uniewinniającego, materiał dowodowy zebrany w sprawie, musiałby jednoznacznie wskazywać na wystąpienie układu okoliczności w sposób przez obwinionego opisany, tak by podstawy faktyczne dla takowych ustaleń jawiły się jako oczywiste. Wzgląd zaś na dotychczas zebrany materiał dowodowy sprzeciwia się takowemu wnioskowi.

W związku z tym, wobec braku oczywistych podstaw do uniewinnienia obwinionego, w związku z ujawnieniem się ujemnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności z dniem 6 lutego 2016 roku na etapie postępowania odwoławczego, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie procesu jako niedopuszczalnego w związku z pojawieniem się przeszkody dla jego kontynuowania.

W związku z treścią rozstrzygnięcia, na podstawie art. 118 § 2 pksw kosztami za obie instancje obciążono Skarb Państwa.